

CORVAIR MAIL

Clubblad van de Corvair Club Nederland 13e jaargang nr. 4 – aug. 2010

Dingdong!

De deurbel... mijn vrouw doet open en ik hoor vaag iemand vragen of wij die mooie klassieke auto hebben. Het blijkt een schooljuf uit de buurt te zijn met de vraag of ik voor de gala-avond van de schoolkinderen uit een naburig dorp zou willen rijden. Een aparte cabriolet past mooi in de stijl van de avond. Dat lijkt me leuk, maar de 7 kinderen die mee moeten, gaan natuurlijk niet allemaal passen in de Corvaair.

Zou het niet leuk zijn om met twee Corvairs te gaan... dus Arend Huisman gebeld en inderdaad hij vindt het een leuk idee en wil ook wel rijden met zijn Corvaair. De juf is helemaal blij dat we dit willen doen. Maar dan... de zondag voorafgaand aan de rit op maandag, Arend aan de telefoon. Hij zit in Engeland en gaat het zelf niet redden... maar heeft goede vriend Ronald gevraagd om in te springen. We kunnen dus toch op pad!

De verrassing voor de kids is groot als er plotseling twee cabriolets bij juf komen voorrijden om ze naar school te brengen. Na een korte rit, de dames in hun galajurken vonden het toch wel frisjes achterin, zijn we er. Met recht een groots entree voor de verzamelde familie en bekenden. Een geslaagde avond! *Guus de Haan*

De Corvair Mail

Clubblad van de Corvair Club Nederland - Editie Nr 15, aug. 2010

Van de redactie

Door allerlei omstandigheden is het niet gelukt het blad op tijd (midden augustus) bij onze leden te krijgen. Maar het heeft ook niet al te veel vertraging opgelopen zodat we ons toch vast kunnen houden aan een verschijning elke twee maanden. Aanvankelijk kregen we weinig kopij binnen, mede doordat er nog weinig activiteiten hebben plaatsgevonden. Ook het 'Friesland treffen', door Ruud Keers minutieus georganiseerd, is door afzegging van een van de doelen, het Rambler en Corvair museum, verplaatst naar volgend jaar. Blijf er over een bezoek aan de internationaal oldtimer treffen op 'Schloss Dyck' en wat lokale bijeenkomsten. Voor het treffen in Duitsland was er wel wat meer belangstelling dan vorig jaar, maar het liep nog echt niet storm. Jaak Eijkelenberg tekende voor een verslag. En aangezien Ruud dit jaar allen als vertegenwoordiger van onze club naar Amerika is geweest, maakte stelde hij hiervan een dagboekachtig verhaal samen. Zo tegen sluiting van de kopij inzending kwam er echter nog het een en ander interessants naar ons toe waardoor bij sluiting er nog plaatsgebrek optrad. Daarom is deze pagina niet geheel volgens de indeling zoals jullie gewend zijn. We hadden nog veel mooie foto's en moesten er de advertenties ook nog in kwijt. Deze zijn weliswaar nog niet betaald, maar we gaan ervan uit dat Clark's zich niet onbetuigd zal laten, ook al hebben ze op een e-mail (nog) niet gereageerd. Zo nu en dan krijgen we advertenties van bijv. Marktplaats

toegespeeld. Deze zijn echter van ex-clubleden, en we voelen ons niet geroepen om deze gratis advertenties in ons blad op te nemen. Uiteraard

kunnen leden daar wel op rekenen, ook al is het in het verleden wel eens mis gegaan met deze te publiceren. Voor de komende maanden (de wintermaanden zijn over het algemeen vrij rustig m.b.t. het inzenden van kopij), rekenen we toch op jullie inzendingen. Het maakt een clubblad juist interessant als we te zien en te lezen krijgen hoe de clubleden in het land zich bezig houden met het Corvaargebeuren en alles wat daarmee te maken heeft. Het woordje van de penningmeester slaan we deze keer eens over aangezien deze zich al flink bezig heeft gehouden met het verslag over de conventie. En op financieel vlak is er eigenlijk weinig te melden, zo hebben we vernomen. Daarom houdt de voorzitter het ook kort en laat hij meer ruimte vrij voor nog wat foto's en advertenties. Veel lees- en kijkplezier!

Van de voorzitter

Jammer dat het treffen in Friesland niet door kan gaan. Door deze anulering hebben we dit jaar geen enkel echt clubtreffen kunnen houden.. "Schloss Dyck" was het

enige georganiseerde treffen waar we bijlekaar konden komen maar, wellicht vanwege de afstand, werd dit maar matig bezocht. Volgend jaar hopen we op beter!

Verder is er weinig nieuws te melden. Het aantal clubleden blijft constant en op facebook krijgen we langzaam maar zeker ook steeds meer aanmeldingen. Ook aanmeldingen van 'buitenstaanders', maar die worden natuurlijk geweigerd. Dat stuk van facebook is alleen toegankelijk voor clubleden. Geniet nog van een paar mooie zomerse dagen voordat je je Corvair opbergt in de winterstalling.

Clark's Corvair Parts Inc.

Repro Parts for the
FUTURE OF YOUR CORVAIR

- Over 12,000 parts in stock
- Superior customer service
- Friendly tech support
- 650 page catalog
- Easy to use online catalog and ordering

THANK YOU
FOR YOUR SUPPORT!

Every order to Clark's
helps keep the parts coming!

CLARK'S CORVAIR PARTS, INC.
400 Mohawk Trail Box C, Shelburne Falls, MA 01370
www.corvair.com • e-mail: clarks@corvair.com
413-625-9776

Annulering
Het voor zaterdag 4
september aangekondigde
treffen in Friesland gaat niet
door.

Diegenen die zich hadden aangemeld hebben inmiddels telefonisch een anulering ontvangen.

De Lakewood ophalen

Het is weer een half jaar later sinds mijn eerste Lakewood verhaal. Zelf stap ik over 2 dagen weer in het vliegtuig richting Dublin (zoals in het vorige deel), maar de Lakewood was toen nog steeds niet thuis.

Om precies te zijn, op 14 Februari 2010 kreeg ik de sleutels van mijn eerste eigen Corvair in handen. Het was een koude dag en het zuiden vierde carnaval. Normaal gesproken vier ik dit mee, maar vandaag had ik wel wat beters te doen. Eigenlijk had ik de hele carnaval wel wat beters te doen dit jaar. Samen met een vriend reden we weer naar Asch waar de Corvair (zo blauw als de kou) al buiten op mij stond te wachten. Carlos, de VW-man, kwam mij al zwaaiend tegemoet en wuifde dat we eerst maar naar binnen moesten komen voor een lekkere warme snack en een bak koffie. Lekker bij het haardvuur vertelde Carlos over de RDW en de APK keuring (hij had me telefonisch ook al goed op de hoogte gehouden, gelukkig). Na de nodige kroketten en frikandellen gingen

we toch maar eens naar buiten de kou in. De Corvair stond er netjes bij en na 3 pogingen liep het motortje ook netjes rond. Na een korte check en nog wat uitleg nam ik plaats achter het stuur. Keek naar m'n vriend en zei "we kunnen gaan". Ik duwde de knop omlaag in z'n drive en langzaam begon de Corvair te rollen. Yeahhhh de eerste meters achter het stuur, zo de laan af op weg naar z'n nieuwe huisje. Rustig Asch uitgereden en op naar de snelweg. Alles zag er goed uit. Tank vol, lampen aan en even kort gebeld met de volgauto hoe het ging. Het was 'freezing' koud en ik snapte helemaal niks van de kachel, of deze deed het niet. Maar eenmaal de snelweg op en rond de 85 km rijdend hing ik op met de laatste woorden "alles is goed, ik zie je wel bij De Lucht (rustplaats bij Den Bosch)". Nog geen 20 seconden daarna viel de motor uit. Geschrokken en op het gaspedaal duwen, maar geen vaart meer. Het knipperlicht naar de vluchtstrook aan en m'n volgwagen volgt netjes met een groot vraagteken. Je

zegt dat alles goed is en je rijdt de vluchtstrook op. Ja geen drive meer, niks. Starten, niks deed het. Benzine-meter gaf volle tank aan; stroom was er ook, dus moet lukken. Aangezien het koud was en we langs de snelweg zaten zo'n 10 minuten van Asch dacht ik, ik bel Carlos op. Carlos vertelde mij aarzelend "eehh, ja de benzine-meter kan niet helemaal kloppen". Ik zuchtend dan zal de benzine wel op zijn nu (zelfs nog geen tankstation tegengekomen, dus mij op pad sturen met een liter of niks). Nou ik wacht hier wel de Corvair gaat toch nergens heen en m'n vriend op zoek naar een pomp. Een half uur later een jerrycan en aan het geluid te horen was de tank inder-

daad helemaal leeg. Starten maar. Starten nog maar eens. En start.... dood, accu leeg. Wel ja dat kon er ook nog wel bij. Startkabels er op en over starten maar. Normaal gesproken geen probleem, maar we kregen hem niet lopend. Ik was ondertussen al flink koud geworden en ik baalde dat ik daar stond. Uiteindelijk toch maar de bekende gele wagentjes van de ANWB gebeld. Deze zouden er een sturen, althans een sleepwagen, want ik stond op een punt waar ze niet langs de weg mochten helpen. Dus we wachtten weer lekker verder in de besneeuwde berm. Eerste sleepwagen, wij dachten dat is ie, keek vreemd naar ons en reed plankgas door. De tweede keek wel naar ons, haalde z'n schouder op en ik kon liplezend 'sorry' horen. Daar in de verte een geel busje. Jawel een ANWB-busje, gelukkig nieuwe moeder. De man stopte netjes aan de voorkant van de wagen en keek met een big smile naar de wagen. "Die zie je niet zo vaak" was het eerste wat uit z'n mond kwam. Boxer motor achterin, toch? Ik antwoordde met "Jazeker, kent u het model". Ja van plaatjes, maar nu gaan we het probleem oplossen. Na uitgelegd te hebben wat het probleem was, wilde en mocht hij niet ter plekke sleutelen. Hij stelde voor dat we tot de afrit reden en daar verder zouden kijken. Zo gezegd zo gedaan, sleepkabel, in z'n neutraal en met een slakkengang naar een veilige plek. Motorkap open en de monteur bekeek alles grondig.

"Hoelang heeft u hem al" vroeg hij tussen het kijken door. Ik keek op m'n horloge en rekende de minuten uit. Ongeveer een klein uurtje. De monteur keek me aan en begon te lachen, maar ging gelukkig wel alles punt voor punt nakijken. Benzine doet het. Dynamo levert ook stroom, maar zit niet goed vast. Het bleek dat ik al (of hij zat er nooit) een van de bevestigingsbouten had verloren. Dynamo weer correct vast gezet. De accu een flinke boost gegeven en jawel, de boxer kwam weer tot leven. Na wat 'fine tuning' en nog de laatste controles, zijn we richting Den Bosch gereden. Bij De Lucht daar tanken we hem wel af en tot zover rij ik mee. Als je dat haalt kom je thuis. Vol spanning de eerste kilometers verder gereden, maar het ging eigenlijk allemaal vanzelf. Bij De Lucht netjes getankt en weer opnieuw gestart zonder problemen. De monteur wierp nog een laatste blik in het motorruim, hij loopt mooi, gaf ons een hand en wenste ons een goede reis verder. We reden al steeds dieper de nacht in, maar zonder al te veel problemen waren we toch goed thuis gekomen. Carlos belde die avond nog netjes op of alles gelukt was en of ik veilig thuis gekomen was, dus ook dat was wel netjes. De eerste paar dagen heb ik alleen maar naar de Lakewood staan kijken in mijn garage. Het was te koud en te slecht weer om iets te doen. Mijn garage was nog te donker en ik had eigenlijk geen flauw idee waar ik moest beginnen. Het eerste pakketje van Clark's was ook binnen gekomen; de handboeken. Het was toch weer om binnen te zitten dus kon ik op mijn gemak deze eens doornemen en proberen te snappen hoe de wagen in mekaar zit.

Eerste echte check

Eind februari kon ik een dag bij een vriend in de loods, de wagen eens goed checken. Het was gelukkig niet ver rijden van waar ik woon, dus op mijn gemak erheen. Hij heeft een brug krik, eigenlijk alles wat een privé garage nodig heeft. (eigenlijk zou ik dat ook graag willen, maar ja de ruimte hè). Alles eens netjes bekeken en de wagen opgetild aan de voorkant en de diverse "mankementen" die er in eerste instantie waren eens nagekeken. De remmen vóór zagen er wel goed uit gelukkig, dus daar is niet aan gerommeld. Hij remde met de proefrit namelijk niet, en nu ineens wel goed, maar dat is netjes gemaakt. Diverse punten nog eens nagelopen en met de handboeken vergeleken. De daaropvolgende weken eerst maar

eens al het vliegroeit er zo goed mogelijk afpoetsen, dan knapt de Lakewood er qua uiterlijk in ieder geval van op. De garage is in die tijd ook aangepast. Witte muren voor meer licht en voorzien van diverse TL balken, en een koffie automaat (erg belangrijk tijdens het werken). De buitenkant begon langzaam weer te glimmen en de deurpanelen ook maar eruit gehaald, omdat deze de beste tijd

gehad hadden. Ondertussen de 2e bestelling bij Clark's gedaan. (Clark's werkt momnteel het beste bij mij, nette service, goed met verzenden en betalingen en als je vragen hebt krijg je gelijk antwoord). Eind maart was de bestelling binnen en kon het eerste grote werk gedaan worden. Filters – bougies – sloten – rubbers en nog wat andere kleine dingen. Voor velen van jullie een kleine beurt, maar voor mij een mega update van de wagen zeker omdat ik het allemaal zelf ging doen. Gelukkig wel met behulp van vrienden, maar tóch. Dan 9 april een vrijdag en het weer zat erg mee. Ik had die middag vrij genomen en we konden in de hal van mijn vriend terecht. Samen met 2 andere vrienden gingen we de motor eens aanpakken. Netjes met een stoomcleaner het motorcompartiment schoongemaakt. Er kwam een half bos uit en weet ik wat al niet meer. Oliefilter vervangen en de bougies. De benzinefilters helaas niet want die zaten muurvast. De leidingen waren ook erg dun, dus tot op heden maar niet verder aan gekomen. Luchtfilters, lampen, sloten en een gezellige BBQ aan het einde (of zal ik zeggen tussendoor) maakte het tot een super sleutel dag. Twee klassiekers onder 1 dak. Een Chevrolet Bel Air uit '56 en mijn Corvaair. Vrienden die me hielpen en een heleboel lol.

Dikke pech, dynamo weg

De dag erop was het de eerste echte dag voor de Lakewood. Opgepoetst en wel op naar de eerste meeting, de 'Drive-In Meeting' op Ekkersrijt in Eindhoven (iedere 2e zaterdag van de maand). Heen zonder problemen, en de opkomst was groot. De reacties waren super. Soms, vooral in het begin wat

denigrerend zoals "is dat een grasmaaier of een startmotor". In vergelijking met de v8 blokken is het ook wel een klein motortje moet ik toegeven. Maar het leukste is als de mensen - naarmate ze langer kijken - er toch stiekem meer over willen weten en uiteindelijk met open mond staan te kijken en begrijpen dat het toch wel iets bijzonders is. Dus de eerste indruk is van; ja klein, maar daarna draaien ze heel snel om en willen ze alles weten. Erg leuk allemaal, de kleinste in het veld met de "meeste" aandacht (niet dat ik zo'n spotlight kereltje ben, maar motiveert wel enorm om door te gaan). De 2 maanden daarna lekker kunnen rijden. En de laatste onderdelen die ik nog had liggen erop gezet c.q. vervangen. Het ging allemaal lekker en ik hoopte de zomer zo uit te kunnen rijden. Helaas was dat iets te vroeg gezegd. Op weg naar Kerkrade, bij het AC restaurant bij Weert, ging mijn 'fan/gen' lampje branden. Op de parkeerplaats diverse dingen nagekeken, maar we konden uiteindelijk maar een ding concluderen: de dynamo heeft het begeven. Niet naar Kerkrade dus, helaas, maar hopelijk weer thuis komen zonder onze gele vrienden (ANWB). Starten deed hij normaal, dus

zonder de stroom verslindende apparaten aan, maar weer terug gereden. Billen bij mekaar of we het zouden halen. Maar een 'die-hard' cruiser laat je niet zomaar in de steek. De Corvaair heeft netjes vanaf Weert weer terug

gereden zonder problemen, net bij Veldhoven, lichtelijk schokjes maar zonder moeite naar de stalling. Okay, een dynamo probleem dus. Gelukkig een aantal bedrijven in de omgeving die mij wel verder konden helpen. Dus

eruitgehaald en weggebracht. Prijs afgesproken en ze zouden hem weer maken. Tijdens het wachten ook de nieuwe bestelling binnen gekregen vanuit de USA. Schokdemper – geleidingen – nieuwe techniek oude radio – raam onderdelen – snaren en een hoop andere kleine onderdelen. Het is iedere keer net weer Sinterklaas als de dozen binnen komen. Aangezien de auto toch stil stond gelukkig alle tijd om diverse onderdelen te plaatsen. Na een 5-tal weken helaas nog steeds geen dynamo, dus mijn grootste trip die ik wilde doen met de Corvaire kon niet doorgaan. De trip richting Bottrop Kustom Kulture.. Ik ben er wel geweest, maar met de 'Japanner', de altijd vertrouwde Suzuki Jimny. De dynamo liet lang op zich wachten, veel langer dan ze in eerste instantie vertelden. Na mijn vakantie kwam dan eindelijk het telefoontje dat ik hem op kon halen. De dynamo is - buiten de kleine dingen die gedaan zouden worden en wat ik afgesproken had - nu helemaal gereviseerd. Want ze kregen hem niet goed. Met de hand gewikkeld – gebakken – lagersborstels, beugels en weet ik het al niet meer, alles is vervangen. Dus het lange wachten meer dan waard en de prijs bleef het zelfde. Een dag later samen met mijn vaste sleutelmaat de Corvaire weer tot leven geroepen. De accu had net niet genoeg meer, maar na 3 keer proberen en een beetje extra stroom liep de boxer weer. Rustig naar buiten voor een testritje, alles lijkt te werken en wat we vervangen hadden bleek ook allemaal goed te zijn. Op naar de diverse meetings in de zomer. Cruizin' Angels drive inn meeting Eindhoven – Summer Power Nights Den Bosch – Vintage Reunion Wommelgem BE – Summer Cruise Mol BE, zijn alweer bezocht. Met iedere keer die leuke blikken rond de auto. Het zien van mensen die op de grond liggen voor je auto om te zoeken naar de motor is toch wel het toppunt van wat ik heb meegeemaakt, echt geweldig!

Nu de Corvaire weer rijdt, ga ik de laatste onderdelen inbouwen die niet gelijk belangrijk zijn voor de techniek,

en de bekleding weer in orde maken. Er staat nog een hoop op de planning voor de wagen. Helaas kan niet alles tegelijk. Zowel tijd & geld zijn de grootste factoren die hier in mee spelen, maar ik doe mijn best om hem op de weg te houden. Op naar Friesland wat nog een hele wereldreis gaat worden, gelukkig heb ik nog een paar dagen, maar voor het zover is gaan we hem rijdend houden en nog lekker genieten van het zomerweer en de diverse events. Hopenlijk zie ik eens iemand van jullie op zo'n event, zo niet dan tot Friesland.

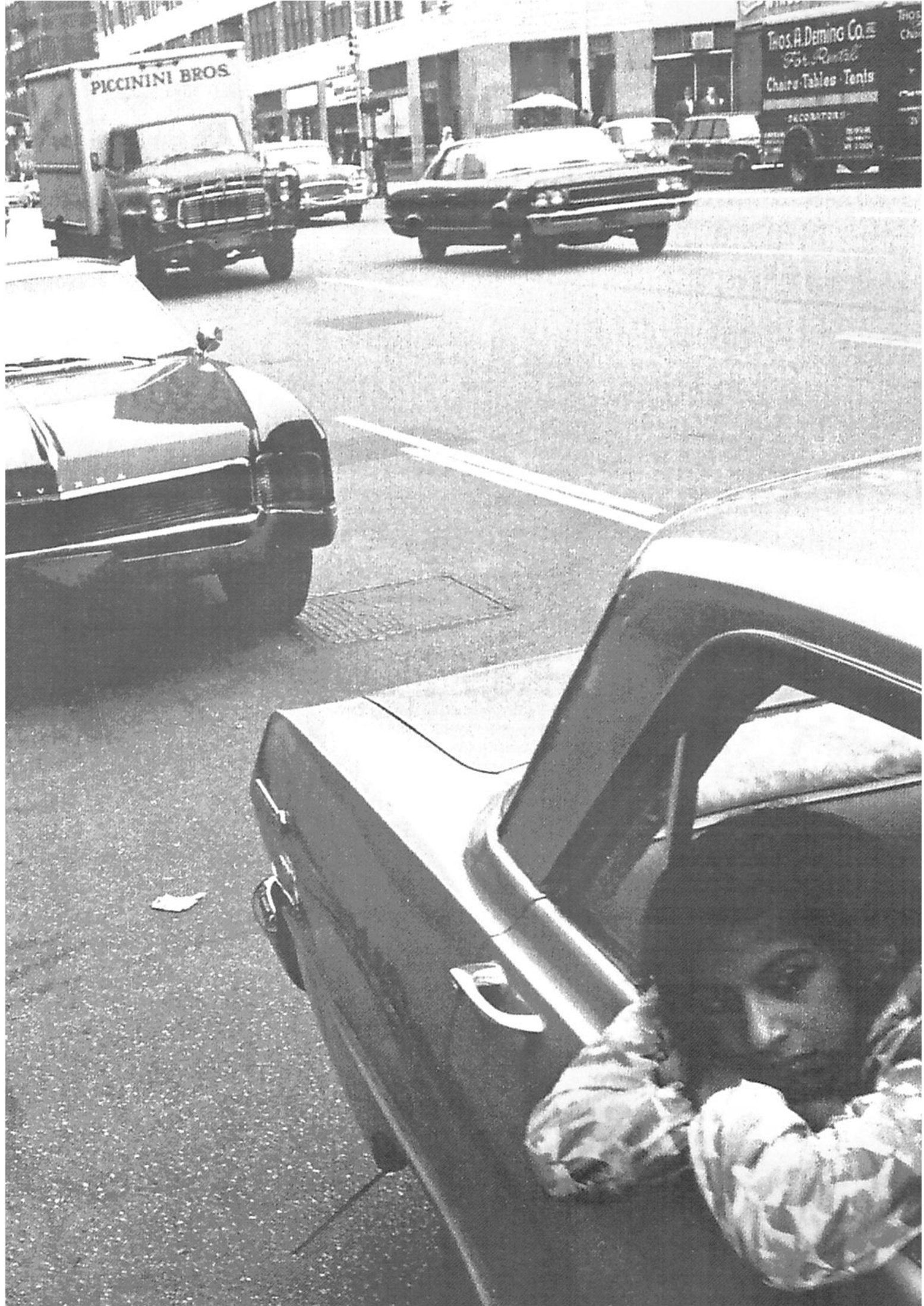
Als laatste; op een van de meetings heb ik een zekere Bart gesproken die beweerde mijn Corvaire van de boot gehaald te hebben.. Hij had nog wat oude foto's van hoe hij dus in Nederland arriveerde. Deze wil ik graag nog eens met jullie delen, ook al zijn ze niet helemaal top. Groeten, *Ralf Verhees*

Corvaair Greenbrier Van geparkeerd in New York, eind jaren zestig
Uit de Collectie: **Corvaair Live!** van Ruud Keers en Hans Aarsman

PICCININI BROS

THOS. A. DEERING CO. Inc.
For Rent!
Chairs - Tables - Tents
REGISTRATION
100 W. 11th St.
NEW YORK, N.Y. 10011

Corsa Convention Cedar Rapids Iowa.

50 jaar Corvair vond ik toch wel een reden om de conventie te bezoeken. Het was alleen jammer dat het buiten de schoolvakantie van Annemiek viel. Toen ik het er met mijn vriend Joop over had, vroeg hij mij of ik geen zin had om met hem die kant op te gaan en er een technisch museum-bezoekvakantie van te maken. Dat vond ik een goed plan en na overleg met wederzijdse echtgenotes hebben we het plan de campagne gemaakt en zijn op **zaterdag 19 juni** vertrokken naar Chicago. Daar even onze

dat Amsterdam veel mooier is. Daarom lekker mijn Tom Tom ingesteld en op naar Crystal Lake Illinois. We hadden er twee dagen gepland: een voor het Volo automuseum en een dag voor het Railway-

Crysler Minivan opgehaald, voor hun begrippen misschien klein maar op het moment dat we er voor stonden keken we elkaar aan en vroegen ons af of we de families vergeten waren mee te nemen. Instappen en rijden met die banaan, cultureel hadden we Chicago al gehad want we waren er overheen gevlogen en al gauw gezien

museum in McHenry County. In het Volo museum staan veel rariteiten zoals de rijdende piano van Elton John, de Flinstone auto en wagens die in films gebruikt zijn zoals Herby de VW Beetle en heel veel top gerestaureerde wagens uit de jaren 60/ 70, die er te koop staan. De maandag hebben we besteed aan het treinen

rijden. **Dinsdag:** 229 mijl naar de conventie Onderweg natuurlijk uitkijken naar Corvairs langs de weg, nou we hebben er één gevonden! Bij het ophalen van de auto op de luchthaven vroeg de balie medewerkster waar de trip naar toe ging, wij trotse globetrotters vertelden dat we naar

museum. Gigantisch groot, 5 hallen ±300 meter lang met in elke hal drie sporen vol met de treinen vanuit het verleden, en buiten een eigen baan waar oud spoorwegpersoneel en vrijwilligers de gerestaureerde treinstellen met passagiers laten

Cedar Rapids in Iowa gingen. We kregen als antwoord: "gaan jullie kijken hoe de maïs daar groeit want iets anders is er niet te zien". Zij kwam er vandaan en wilde er beslist niet meer naar terug. Ze had gelijk, onderweg zagen wij bijna niets

anders dan CORN CORN CORN. Maar op ons wachttten de Corvaair's. s'Middags op de conventie aangekomen spoedden we ons direct naar de hospitalityroom om voor donderdag in te schrijven voor een boottocht op de Mississippi van uit Dubuque . Als je daar bent, wil je toch ook wel wat anders zien dan alleen maar Corvairs.

Na even contact gezocht te hebben met de organisator van de trip was dat geregeld. Gauw naar buiten en al het moois wat er stond bekijken. Wat was er zo al te zien 40 early's - 67 late one's - 3 Lakewood's -13 Greenbrier's, genieten dus.

Woensdag op onderdelen uit, onder andere voor een spaakwioldop voor een clublid. Ik kwam wel een set van 4 doppen tegen voor \$ 450,00. Deze

kon alleen als set gekocht worden. Dat was me een beetje te veel. Later op de dag ontmoette ik in de lift een jongen met twee van die door mij gezochte wioldoppen. Ik heb geprobeerd of hij er afstand van wilde doen voor een redelijke prijs, maar hij meldde dat hij juist zo blij was dat hij ze maandag al had kunnen kopen. De knul was trots en blij, dus heb ik niet meer op verkoop aangedrongen en hem veel geluk gewenst met de prachtige spaakwioldoppen. Bij Rusty Rose heb ik de foto's afgegeven van de bij hem vorig jaar op de conventie gekochte stoelen die nu gemonteerd zitten in onze eigen cabrio. Hij was er erg blij mee en

vroeg of hij ze mocht gebruiken. Ze werden meteen op de tafel gelegd om te laten zien aan potentiële klanten. Later sprak ik Mark Corbin, hij vond ook dat de onderdelenmarkt buiten tegenviel. Hij gaat in augustus naar een Corvaair meeting waar hij verwachtte meer onderdelen aan te treffen. Als we naar iets speciaals op zoek zijn, kunnen we het aan hem melden, dan gaat hij daar naar op zoek en is bereid dat ons op te sturen. Om drie uur pakten we de auto en reden naar Indian Creek, een Nature center. Een aardige jufvrouw meldde dat je daar verschillende Indiantrails (sporen) kon volgen. We waren wel in voor een stevige wandeling en zochten een leuke trail uit. We namen flessen water mee en lopen maar. Wie weet, zien we nog een kudde bizens. Twintig minuten later zaten we al weer in de auto, lens gestoken door de muggen. De paden liepen dwars door de 'wetlands' en daar is een hele "Afterbite" pen aan opgegaan. Via leuke binnenwegen weer retour naar Cedar Rapids en in een CD zaak 3 heerlijke CD's gescoord voor onderweg.

Donderdag vroeg op, naar de bus voor een rit van anderhalf uur naar Dubuque. Dat ligt op de grens van Iowa en Wisconsin aan de Mississippi. Onderweg prachtig golvend landschap met heel veel Corn Corn en nog meer Corn. Daar aangekomen zijn we eerst naar het Mississippi museum gegaan, dat heeft een mooi aquarium met alle soorten vis die in de rivier voorkomen. Vroeger werd er veel 'catfish' gevangen voor consumptie.

Ze bouwen er nu tussen de stad en de rivier een muur met een grote sluisdeur. Jaren geleden zijn de stad en het omliggende gebied overstromd toen de rivier buiten zijn oevers trad. Daarna op de radarboot gegaan. Tijdens de lunch gepraat met een Corvaair eigenaar die 24 jaar bezig

was geweest om zijn '66 convertible te restaureren. We hebben hem aan het eind van de dag bewonderd, niet origineel meer maar wel mooi en 180 PK. Die is weer goed voor de komende 50 jaar. Hij had de onderdorpels verstevigd om de auto stijver te maken.

Ik wist dit niet maar hoorde dat de Mississippi de een na de langste rivier van de wereld is, de langste rivier is de Nijl. Onderweg adelaars gespot die op thermiek aan het stijgen waren en reigers. En dat allemaal tijdens de verkoelende lunch op het water. Middags terug in het hotel gauw nog even naar de 'vendor sales room' onderdelen kopen! .....Forget it, het afsluitend diner was niet op vrijdag maar op donderdag in de 'vendor sales room', dus alle verkopers waren al vertrokken. Oké er viel aan mij dus niets te verdienen. Dan nog maar even de ronde maken en genieten van al het moois wat buiten staat. Uitgebreid de convertible van de man op de boot bekeken. Omdat er

Duitsland en was een paardenwagenmaker. In het museum stond een '59 Studebaker Lark met een Volkswagen motor achterin gebouwd. Blijkt dat in 1959 de Studebaker ook aan het experimenteren was om een auto te ontwikkelen met achterin liggende motor. Doordat General Motors de Corvaire al op de markt had gebracht

en door gebrek aan financiën zijn ze er mee gestopt. Daarom is onze Corvaire zo bijzonder. En gelukkig,

eerst naar Dearborn waar we naar het Ford museum willen dat jammer genoeg dicht blijkt te zijn. Door naar het Auburn automuseum, prachtig ingericht met alle beroemde merken van voor de oorlog zoals Cord - Duesenberg - Auburn, deze autoproducenten zijn in tweede wereld oorlog allemaal voor de oorlogs industrie gaan werken. Op weg naar Dayton reden we door Amisch gebied. Hier wonen mensen die in vooroorlogse klederdracht rondlopen en het Amische geloof aanhangen. We hebben ze niet gezien, wel een boerderij waar 8 paard en wagens voor stonden. Het aanzien van 80 jaar geleden, heel rustiek. Onderweg trok de lucht zwart dicht en een hele hete wind begon te waaien. We dachten we gaan een wervel storm mee maken. Maar na een korte en hevige wolkbreuk, het leek alsof we onderwater reden, was het weer over. Leuke dingen om mee te maken.

Maandag naar het National United States Air Force Museum. We waren s' morgens de eerste bezoekers en konden zo doorlopen. We hadden er maar een dag voor uitgetrokken en dat bleek na 8 uur, toen we eruit kwamen, toch te kort te zijn. Vanaf de gebroeders Wright tot en met de Stealth vliegtuigen staan daar opgesteld, veel ook wat te maken heeft met de tweede wereldoorlog.

Dinsdag 245 mile naar Pittsburg

vrijdag niet veel bijzonders zou gebeuren besloten een dag eerder te vertrekken.

Vrijdag naar South Bend, 372 mile, waar we zaterdag het Studebaker museum bezochten. Het museum maakt de lijfspreuk van Hr. Studebaker waar "Geef altijd meer dan wat ze verwachten", hij kwam uit

hij stond er; "zijn er niet zo veel van", de Flight Hawk waarvan mijn vriend Joop helemaal lyrisch wordt. Zondag 200 mile naar Dayton. Maar

Pennsylvania, als tussenstop omdat we in één ruk naar New York rijden te lang vonden. Het werd een soort rustdag, lekker muziekje op in de

auto en op tijd stoppen om wat te eten. Met vriend Joop deed ik me een keer te goed aan 'Mac Donald's Junk Food'. We genoten van de landschappen waar we doorheen reden. **Woensdag** reden we verder, 376 mijl naar N.Y. Daar de auto ingeleverd want we bleven hier twee dagen, dan is de auto overbodig. De 'Yellow Cab' brengt je waar je wezen wilt. Als eerste maar de 'trolley tour' gedaan. Krijg je een beetje zicht op hoe Manhattan in elkaar zit. We hebben het museum-vliegdekschip, de USS Intrepid en de Franse Concorde bezocht. Heerlijk winkelen en boven op het Rockefeller gebouw uitgekeken over NY. Boottocht gemaakt rondom de kop van Manhattan met het Vrijheidsbeeld, indrukwekkende en multiculturele stad. 'Ground Zero' bewust links laten liggen want de TV beelden van die ellende staan nog op mijn netvlies gebrand. **Zaterdag** met de trein naar Washington DC waar we tot en met maandag hebben gelogeed. Zondag niet heel vroeg opgestaan omdat ons

verteld was dat de museums op 'Independent day' dicht zouden zijn. Daarom zijn we naar de parade gaan kijken. Met meer dan 30 graden is dat dus van schaduw naar schaduw lopen. We liepen langs de parade, die bestond uit heel veel schoolbands, militairen in klederdrachten van vroegere legerkorpsen en reclame voor hun auto's. Verschillende rassen en nationaliteiten gaven shows. Tijdens de parade kwamen we in de buurt van het Smithsonian National Air Force and Space museum wat wel open was en waarvan de toegang gratis was. We gingen meteen naar binnen, heerlijk koel die airco. Een erg leuk en educatief museum, heel erg gericht op de Amerikaanse jeugd. **De maandag** hebben we besteed aan het bezichtigen van het Witte Huis, Capitool, Washington Monument en op het Arlington National Cemetery hebben we het graf van de Kennedy's bezocht. Triest als je al die oorlogsgraven ziet, ook veel uit Vietnam, bij die graven denk je "zinloos". Of het nou door de hitte kwam of de plek, we hadden

Amerika wel gezien en gingen ons klaar maken voor de terugreis. **Dinsdag** hebben we ons lekker met een grote vette luxe zwarte Taxi, waar ook al die diplomaten in vervoerd worden, in een uur tijd naar Dulles Airport laten brengen. "America we shall meet you soon again". *Ruud Keers.*

Weekend Schloss Dyck

Elk jaar wordt er rond het kasteel Schloss Dyck dat bij het plaatsje Jüchen in Duitsland ligt, een prachtige klassiek auto treffen gehouden waar je terug in de tijd gaat. Alle mogelijke merken van voertuigen zijn daar aanwezig met vaak bijbehorende bestuurders en inzittenden in kledingstijl. Er is veel te zien zoals demoraces, concours d'élégance, demonstraties, verkoop van producten en onderdelen en historische vliegtuigen. Vele merken en clubs zijn er aanwezig. En niet als laatste de mooie voertuigen die de bezoekers zelf mee brengen. Via ons blad werd dit als clubmeeting bekend gemaakt, maar slechts enkelen hebben hier

gehoor aan gegeven. En die hebben er absoluut geen spijt van gehad.

Op vrijdag 30 juli zijn Linda, Pierre en ik op weg gegaan richting Duitse grens vlakbij Roermond. Daar zouden we Annemiek, Ruud, Theo en zoon Marco ontmoeten voor het weekendje Schloss Dyck. Toen we aan kwame gereden met onze Corvaire en Pierre met de Corvette stond de fam. Keers ons al vrolijk in het zonnetje op te wachten. Pierre had traditiegetrouw een vlaai meegenomen en wij de koffie. Al vlug kwamen Theo en Marco ook aan rijden met hun mooie 140pk Corvaire. Na de koffie-pauze zijn we achter Ruud aange-rede(n) richting hotel Grevenbroich. Daar aangekomen, de auto's mooi onder het hotel geparkeerd en in-gecheckt. Na ons opgefist te hebben zijn we de omgeving met een prachtig park gaan bekijken.

De volgende ochtend na een goed ontbijt zijn we met de 4 auto's richting Schloss Dyck gereden. Er stond al een behoorlijke rij wachtende klassiekers wat een gevarieerd aantal schoonheden betrof. Mooi om te bekijken en bekeken worden. Ruud regelde voor ons allen een weekend kaart en toen konden we een mooie plek uit zoeken om de auto's te parkeren. Leon, Gerda, Lukas en Thomas Staes met een gast zouden die ochtend na komen.

Na een tijd afgesproken te hebben ging men rond lopen om al het schoons te bekijken. Mooi is altijd de "pitstraat" waar de voertuigen (ook motoren) gestald staan om te gaan racen. De racebaan is een gewone weg die nu, met veiligheidsvoorzieningen, omgedoopt is tot een circuit. Menig oudje gaat er met een behoorlijke snelheid rond. Dit jaar was er weer een camping ingericht voor klassieke caravans. Een genot om dit te bekijken alsof je terug in de tijd gaat. We hebben op tijd pauze genomen voor een kop koffie en/of een hapje. Toen we op de ontmoetingsplek terug

kwamen ontmoetten we Gerda en Leon met de Belgische vrienden. Hierna hebben we nog enkele uurtjes rond gelopen. Er is zoveel te zien inclusief de geparkeerde klassiekers dat je dit op één dag niet helemaal voor elkaar krijgt. Ronds 18:00h zijn we naar het hotel terug gereden waar Leon en onze Belgische vrienden ook hun kamers in-namen.

Die avond gingen we samen naar een Italiaans restaurant waar we samen heerlijk gegeten hebben. De eigenaar was een zeer gastvrij persoon. Leon kreeg hem zelfs zo ver dat hij via een grote tv, films vertoonde van de Corsa conventie in Amerika. Hij heeft daar mogen racen in een geleende Corvair. Daarvan is een 'Youtube-filmpje' gemaakt. Ook Ruud wist ons nog mooie beelden te laten zien van zijn bezoek dit jaar. Na afrekening en een hartelijk afscheid genomen en nog even voor het restaurant op de foto gegaan. Toen naar het hotel waar enkelen naar bed zijn gegaan. Natuurlijk kregen een paar er niet genoeg van en bleven gezellig nog wat na praten. De volgende ochtend was het alweer zondag. We zijn op advies van Annemiek iets later naar het evenement gegaan daar zij er vanuit ging dat er toch weer een flinke rij stond te wachten en vroeg gaan geen zin had. Dus ook later opgestaan. Linda en ik waren een van de laatsten die de ontbijtzaal binnen kwamen, zelfs zij, die tot de kleine uurtjes waren blijven zitten zaten alweer aan tafel. Na het hotel afgerekend te hebben eerst een foto gemaakt van ons allen met de auto's voor het hotel. Toen weer richting Schloss Dyck gereden. Annemiek

had gelijk want we konden zo door rijden zonder rijen wachtende auto's. Nu konden we de Corvairs mooi naast elkaar stellen. Na weer de afspraak gemaakt waar en hoe laat elkaar te ontmoeten halverwege de dag deelden we ons op in groepjes en ging elk zijns weegs. Bij de races zagen we een dame in een Toyota die werkelijk met een

rotvaart haakse bochten nam. Super om haar te zien rijden. Ook aan deze dag kwam weer een eind en zijn we richting huis gereden. Hier bemerkte Leon dat de auto niet lekker liep. We stopten bij een tankstation om te kijken of er iets aan te doen viel. Leon dacht eerst dat het de benzine toevoer was. Ruud die aardig wat onderdelen bij zich heeft, dus ook een benzinepomp, leende die uit. Terwijl Leon die monteerde zijn Annemiek, Ruud, Theo en Marco al richting huis gereden daar zij nog een aardige reis voor de boeg hadden. Gerda, Linda, Leon, Pierre en ik bleven achter, kijken of het probleem te verholpen kon worden. De benzine pomp werd probleemloos vervangen, maar helaas was dit niet de veroorzaker. Leon is tenslotte toch weg gereden en op de autoweg ging het redelijk goed. Helaas voor Heinsberg moesten we afremmen vanwege einde autoweg en toen was het feest over. De Corvair was niet meer aan de praat te krijgen. Daar we op 17 km van huis waren zijn Linda, Gerda en ik naar huis gereden. Gerda en ik zijn weer terug gegaan met onze VW bus om Leon op te slepen. Pierre was bij Leon gebleven. We weten niet of het kwam door dat

bij de Corvair 2 knappe mannen stonden, maar er was een kleine aanrijding waarbij een Belgisch voertuig met 2 Polen op een voor hen rijdende Nederlandse Corvette reed. Dus moesten we even wachten met slepen tot die weg waren. Hierna Leon met Corvair naar de garage van Pierre gesleept zonder problemen. De samenwerking tussen Leon en mij ging super. Volgens mij probeerde Leon me zelfs nog in te halen (!). Al met al was het weer een top weekend, zeer relaxed ondanks het kleine probleempje. Geweldige mensen bij elkaar en heerlijk gelachen met super weer. Voor het volgende jaar weer zo'n evenement uitzoeken lijkt me geweldig. Ook weer mooi voor Linda en mij om weer nieuwe clubleden te mogen ontmoeten. Jullie allen bedankt voor dit prachtig en gezellig weekend. We kijken alweer uit naar de volgende ontmoeting. Groetjes Linda & Jaak.

